

Ο ΦΙΛΟΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

Τεύχος Α΄. Μάρτιος 1861.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Στοχασμοὶ αὐτοσχέδιοι Κοραΐ. (Συνέχεια).—Ἡ πρώτη ἐκ τῶν περὶ Αἰγύπτου ἐπιστολῶν τοῦ ἄγγλου περιηγητοῦ Savary. (Συνέχεια καὶ τέλος).—Οἱ γαϊάνορακες.—Ἡ ἐναέριος ταφή.—Ἑλληνικὸν Νοσοκομεῖον Σμύρνης.—Διήγημα. Ἡ ἀόμματος θυγάτηρ.

Ὁ ἀναγνώστης προσκλιθεὶς ν' ἀφιέρωσιν ὄραν τινα εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀπεκρίθη· τοῦτο ζητεῖτε εἰς ἐμὲ, ὅστις προτιμῶ μικρὰν ῥάνίδα σοφίας ἢ πῆχυν πλοῦτου;

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Κωνσταντίνου Ῥωσσολίου.

1861.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΙΜΟΛΙ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΚΑΙ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΦΙΛΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

Τεύχος Α΄.

Ζάκυνθος 1861.

Μάρτιος.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ
περί της Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης.

(Συνέχεια).

Πόθεν ἐκινήθη εἰς τοιαύτην βλασφημίαν ὁ Θεόδωρος; καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ; ἔπρεπε νὰ διακρίνῃ τὸν καιρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ὀμηρος ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Ἀττικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ νὰ χωρίσῃ τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης τὰ ἰδιώματα εἰς ἐξαιρετὸν κεφάλαιον, ἄλλο παρὰ τὸ περὶ σολοικισμοῦ κεφάλαιον, ἢ νὰ τὰ κάμῃ παράρτημα τῆς Γραμματικῆς του, ἢ γουν Γραμματικὴν ἄλλην, ἐπιγραφομένην Ὀμηρικὴν. ἔπρεπε νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἰς διάστημα τοσούτων ἐτῶν ἡ γλῶσσα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ ἡ αὐτὴ, ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς γλώσσης ἐξ ἀνάγκης μετέβαλε τὴν Γραμματικὴν, καὶ ὅτι οἱ νομιζόμενοι τοῦ Ὀμήρου σολοικισμοὶ ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ἰδιώματα τῆς γλώσσης, καὶ κανόνες τῆς Γραμματικῆς τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, τοὺς ὁποῖους ἂν παρέβαινε, τότε δικαίως, ἤθελε κριθῆ σολοικος καὶ ἀμαθὴς τῆς γλώσσης του. Ἀλλὰ τί λέγω, «τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων»; Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἰδιώματα ταῦτα τοῦ Ὀμήρου εὐρίσκονται ἀληθῶς εἰς τοὺς Ἀττικοὺς ποιητὰς, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν Σοφοκλέα (τὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐπονομασθέντα Ὀμηρικώτατον), οἱ ὁποῖοι, μεταχειρισθέντες αὐτοὺς μετὰ τοσούτων ἐτῶν διάστημα, πολὺ δικαιότερον ἔπρεπε νὰ καταδικασθῶσιν ὡς σολοικίζοντες· καὶ μ' ὄλον τοῦτο ἐθαυμάσθησαν ὡς κανόνες ὀρθότητος, διὰ τὸ πρὸς τὸν Ὀμηρον σέβας, σέβας τόσον βαθύ, ὥστε καὶ οἱ πολὺ μεταγενέστεροι, οἱ κατὰ τοὺς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

Ἐξεδόθη τέως ἐν Ἀθῆν. ἐν τῷ τυπογραφ. τοῦ «Πρωτοῦ Κήρυκος» Ἐφημερίς τῆς Γεωργίας, ἐν ἣ καὶ περὶ ἐμπορίου καὶ βιομηχανίας καθ' ὅσον ἔχουσιν σχέσηειν μετ' αὐτῆς, ἀναγγέλλουσα τὰς νέας γεωργικὰς ἐφευρέσεις καὶ βελτιώσεις καὶ ὑποβάλλουσα εἰς γνῶσιν τῶν κτηματιῶν καὶ γεωργῶν τὰς τροπολογίας καὶ βελτιώσεις ὅσαι εἶναι δυνατόν νὰ ἐπενεχθῶσι καὶ εἰς τὴν γεωργίαν τῆς Ἑλλάδος. Τὴν χρησιμότητα τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ τῆς Ἑλλάδος γωνίαι καταπλημμυροῦνται ὑπὸ παντοειδῶν συγγραμμάτων καὶ μόνον περὶ γεωργίας οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη φροντίς καταβάλλεται, πᾶς τις ὁμολογεῖ. Προορισμὸς τῆς γεωργικῆς ἐφημερίδος εἶναι ἡ ἀναπλήρωσις οὐσιώδους διὰ τὴν γεωργίαν κενου, ἐφ' ἧς ἀσχολοῦνται τὰ τρία ἴσως τέταρτα τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, καὶ πρὸς τοῦτο δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ τοῦ ἐκδότου Κ. Μαυρομμάτη προαίρεσις, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῶν ὁμογενῶν ἡ σύμπραξις. Ἡ ἐτησία τῆς ἐφημερίδος συνδρομὴ, ἐκδομένης δις τοῦ μηνὸς εἰς 5 τυπογραφικὰ φύλλα εἶναι διὰ τὰς Ἀθῆνας δρ. 16. διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 18. διὰ τὰς Ἰονίους νήσους διστήλα 3. διὰ τὴν Δακίαν, διὰ μὲν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τάληρα αὐστριακὰ 5, διὰ δὲ τῆς Τεργέστης 6. διὰ τὴν Ῥωσσίαν ρούβλια ἀργυρὰ 8. διὰ τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ἰταλίαν φράγ. 19. (Ἐκ τοῦ ΠΡΩΤΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ)

Τὴν ἀγγελίαν ταύτην συσταίνομεν καὶ ἡμεῖς θερμῶς εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν πρόοδον.

Τοῦ ἐν Πάτρεις Α. Σ. Ἀγαπητοῦ ὁ ζῆλος εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ τὴν πρόοδον τῆς νοητικῆς ἀναπτύξεως ἀρκούντως συσταίνει αὐτὸν, καθότι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκδόσεών του ἤδη ἐξέδωσε καὶ **ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΓΡΑΦΗΣ**, συγκείμενον ἐκ σελίδων 64, τὸ ὁποῖον τιμᾶται Λεπτὰ 50· ἐξέδωσε δὲ ἐκ δευτέρου καὶ **ΤΟΝ ΜΑΓΕΙΡΟΝ Η ΦΙΛΟΝ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ**, τιμώμενον Δραχμῆς. Καὶ τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ εἶναι βιβλιάρια ἀξία ἀποκτήσεως.

Πτολεμαϊκούς χρόνους ἀκμάσαντες ποιηταί, ἐτόλμησαν νά ὀμηρίωσι, χωρίς νά τολμήσῃ τις νά τοὺς ὀνομάσῃ σολοικιστάς.

Οἱ σολοικισμοὶ τοῦ Ὀμήρου, ἐὰν ἀληθῶς ἐσολοίκιζεν ὁ Ὀμηρος, μῆτε νά φανερωθῶσι, μῆτε νά καταδικασθῶσιν ὡς τοιοῦτοι ἦτο δυνατόν, πλὴν ἀπὸ τὴν σύγκρισιν καὶ παράθεσιν ἄλλων ἀσολοίκων ποιητῶν συγχρόνων καὶ συμπολιτῶν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀπ' ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, καὶ ἀπὸ τὰς ἰωνικὰς πόλεις, παρὰ τὸν Ὀμηρον ἄλλος σχεδὸν ποιητὴς κάνεις δὲν σώζεται. Ὅθεν εἶναι πολὺ πιθανώτερον, καὶ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον συμφωνώτερον, ὅτι ἠκολούθησε τὴν χρῆσιν, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους τῆς τότε γλώσσης ἢ διαλέκτου κανόνας, τοὺς ὁποίους ἠθέλαμεν εὐρεῖ, καὶ εἰς τοὺς συμπολίτας καὶ συγχρόνους αὐτοῦ ποιητάς, ἀν δὲν τοὺς ἀφάνιζεν ὁ χρόνος. Ἐὰν ἔπειτα οἱ Ἄττικοὶ ποιηταί, καὶ διὰ τὸ πρὸς τὸν Ὀμηρον σέβας, καὶ διότι ἡ διάλεκτος αὐτῶν εἶχε φυλάξει μέγα μέρος τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου, μετεχειρίσθησαν τῆς ποιήσεως ἐκείνου τὰ σχήματα, οὐδ' εἰς αὐτοὺς τὰ τοιαῦτα σχήματα εἶναι δίκαιον νά λέγωνται σολοικισμοί· μόλις ἀρμύζει εἰς αὐτὰ τῶν ἀρχαίων τὸ ὄνομα (1).

Μῆτε ἱκανὸν εἶναι νά δικαιώσῃ τὸν Θεόδωρον ὅτι προσθέτει εἰς τὸ τοῦ σολοικισμοῦ κεφάλαιον, διὰ νά διορθώσῃ τὴν ἀτοπίαν τοῦ κεφαλαίου· «Ταῦτά γε μὴν πάντα, εἰ καὶ τοῖς ποιηταῖς σχήμαθ' ἄττα πῆξιν, ἡμῖν μέντοι ὡς ὑποδείγματα κείσθω τοῦ περὶ τὸν πεζὸν λόγον σολοικισμοῦ». Ἄλλο εἶναι τὸ σχῆμα καὶ ἄλλο ὁ σολοικισμός. Τὰ σχήματα εἶναι συντάξεις ἀνώμαλοι, ἡγουν ἐναντία τῆς φυσικῆς καταλληλίας τοῦ λόγου, στηριζόμενα ὅμως εἰς τῶν δοκίμων συγγραφέων τὴν συμφωνον χρῆσιν καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς σολοικισμοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ αὐτοὶ συντάξεις ἀνώμαλοι, ἀλλὰ δὲν ἐπιστηρίζονται εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἐπαινουμένων συγγραφέων, ἢ τοῦλάχιστον δὲν εὐρίσκονται πλὴν σπανίως καὶ εἰς ὀλίγους τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἐξ ἀπροσεξίας περισσότερον παρὰ θεληματικῶς γεννηθεῖσαι. Τοιαῦτα σχήματα εὐρίσκονται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, σπανιώτερα εἰς τοὺς λογογράφους, συνεχέστερα εἰς τοὺς Ποιητάς. Εἰς ὅλας ὡσαύτως τὰς γλώσσας εὐρίσκονται καὶ σολοικισμοί, κατ' ἐκείνην μάλιστα τοῦ

(1) Ὅτι ἀσύνθετος καὶ παράθετος μετεχειρίσθη τις λέγων ἢ γράφων, ἐὰν δὲν ᾖ σολοικισμός, λέγεται ἀρχαῖος, ἢ νεολογία· ἡγουν ξενίζει τὴν ἀκοήν, ἢ διότι ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ νά ᾖ, ἢ διότι δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς χρῆσιν. Ἀλλὰ πῶς ἐδύνατο Ὀμηρικῆ, φερ' εἰπεῖν, χρῆσις, εἰς μίαν ἀπὸ τοῦ Σοφοκλέους τὰς τραγωδίας, νά ταράξῃ τὴν ἀκοήν τῶν Ἑλλήνων, εἰς τῶν ὁποίων τὰ σχολεῖα τὸ πρῶτον καὶ ἀξιολογώτερον μάθημα ἦτον ὁ Ὀμηρος, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ τὸν ἐξευρον ἐκ στήθους, οἱ ἴπιοι εἶχον ἀπαιθευτοὺς καὶ ἀγροίκους τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὸν Ὀμηρον. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὸ ράπισμα τὸ δοθέν ἀπὸ τὸν Ἀλκιβιάδην εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς διδασκάλους, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σχολεῖον δὲν εὐρέθη Ὀμηρος; τὸ ράπισμα ἦτο βέβαια τελημερον· ἀλλὰ τολημῆτερος ἦτον ὁ καταργητὴς τοῦ Ὀμήρου διδασκαλός.

χρόνου τὴν περίοδον, ὅπταν αἱ γλώσσαι παρακμάζωσι, καὶ γίνονται τρόπον τινα προοδοποιήσις τῆς μελλούσης τῶν ἐθνῶν βερβαρότητος. Ἀλλ' ὅπως ἂν ᾖ τὸ πρᾶγμα, τοὺς σολοικισμοὺς τῆς ποιήσεως (ἐξω ἀπὸ τὴν ἰαμβικὴν ἴσως ποίησιν), εἶναι τόσον ἀνάμυστον νά τοὺς φέρῃ τις παράδειγμα τῶν σολοικισμῶν τοῦ πεζοῦ λόγου, ὅσον ἤθελεν εἶσθαι τὸ νά διδάσκηται ὁ ράπτης πῶς ἔχει ν' ἀποφύγῃ τοῦ σκυτοτόμου τὰ σφάλματα.

Τὸ αὐτὸ λέγω καὶ διὰ τὸ «σφέτερον πατέρ' ὑμνεύουσαι» τοῦ Ἡσιόδου. Τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶναι μοναδικόν, κ' ἤθελε δικαιότερον ὀνομασθῆ σολοικισμός, ἐὰν ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν τὸ μετεχειρίσθησαν ἄλλοι σύγχρονοι καὶ συμπολίται τοῦ Ἡσιόδου ποιηταί. Πιθανώτερον ὅμως εἶναι τὸ ἐναντίον, ὡς γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸν δυϊκὸν ἀριθμὸν, Σφῶ, Σφῶιν, καὶ τὸ παράγωγον Σφωίτερος, καὶ ἀπὸ τὰ πληθυντικά, Σφεῖς, καὶ Σφᾶς (1). Ἐὰν ταῦτα ἀδιαφόρως, παριστάνωσι τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον, τί ἐμπόδιζε τὸ σφέτερον; νά ἔχη τὴν αὐτὴν διττοπροσωπίαν; οὐδὲν ἄλλο βέβαια παρὰ τὴν χρῆσιν. Ἀλλ' ἡ χρῆσις ἐδύνατο νά ᾖ διάφορος εἰς τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον ὅπου ἔγραψεν ὁ Ἡσιόδος παρὰ τὴν χρῆσιν τῶν μεταγενεστέρων, ἢ καὶ ἄλλων ποιητῶν συγχρόνων, ἀλλ' ὄχι καὶ συμπολιτῶν αὐτοῦ.

Εἶχε χρεῖαν ἀπὸ παραδειγμάτων σολοικισμῶν ὁ Θεόδωρος; ἔπρεπε νά τὰ ζητήσῃ καὶ νά τὰ συναθροίσῃ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους τοῦ Μεγάνδρου συγγραφεῖς καὶ ποιητάς, καὶ τοὺς μικρὸν μετ' ἐκείνου ἀκμάσαντας, ἡγουν ἀπὸ χρόνου περίοδον, ὅταν ἤρχιζεν ἀληθῶς ἡ γλώσσα νά κινῆται πρὸς τὴν παρακμὴν αὐτῆς. Φαίνεται ἡ παρακμὴ αὐτὴ ἐξ ἐκείνου μάλιστα, ὅτι ὁ Μεγάνδρος, καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Ἐπίκουρος (2), ἦσαν ἀπ' ἐκείνων τὸν ἀριθμὸν, οἱ ὁποῖοι ἔδωκαν τὰ πρῶτα τῆς νεολογίας καὶ καινοτομίας παραδείγματα, καὶ ὄχι πολὺ μεταγενέστερος τοῦ Ἐπικούρου, ὁ Στωϊκὸς Χρῦσιππος, ἔλεγε καὶ φανερά ὅτι μῆτε

(1) Ὁ Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Κ, 398) μετεχειρίσθη τὸ Σφῖαν, ἀντὶ τοῦ, Ἰμῖν ὁ Ἡρόδοτος (Γ, σα) εἶπεν, «Ἄλλὰ ΣΦΕΑΣ αὐτὸς ἐγὼ κατερέω» ἡγουν εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν, «Ἄλλ' ἀτός μου νέγῳ ἔθεω ΣΑΣ καταδώσει». Ὅθεν γίνεται φανερόν, ὅτι τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ δευτεροπρόσωπον πληθυντικὸν Σεῖς καὶ Σᾶς ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ λειψάνον τῆς ἀρχαίας γλώσσης ἀναλογώτερον μὲ τὸ ἐνικά, Σοῦ Σοῖ, Σε, μεταβληθὲν ἔπειτα μὲ τὴν προσθήκην τοῦ φ (ἴσως ὡς Διολοκοῦ δίγαμμα) εἰς τὸ Σφεῖς καὶ Σφᾶς, καὶ τέλος κωρωθὲν ἀπὸ τὴν χρῆσιν ὅλων τῶν συγγραφέων καὶ ὅπως ἡμεῖς, μὲ τὴν αὐτὴν προσθήκην μετεσχηματίσαμεν εἰς τὸ Σφωρίζω τὸ παλαιὸν Σφρίζω.

(2) Τὸ φιλόκαινον εἰς τὰς λέξεις τοῦ Ἐπικούρου φαίνεται ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτοῦ ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐφύλαξε Διογένης ὁ Λαέρτιος. Τοῦ Μεγάνδρου ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀρκοῦμαι νά φέρω εἰς παράδειγμα τὸ Γῦρος (ἀντὶ τοῦ Κύκλος), καὶ τὸ Μεγιστάνες, τὰ ὁποῖα ἐπέρασεν ἔπειτα εἰς τοὺς Ἀλεξανδρεῖς, ὡς φαίνεται ἀπὸ τοὺς Ἐβδομηκοντα, καὶ ἔμειναν εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλώσσαν τὸ Πορνοκόπος, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶναι πιθανόν ὅτι ἐσχηματίσθησαν ἀναλόγως πολλὰ ὀνόματα καὶ ῥήματα τῆς κοινῆς γλώσσης, οἷον, Μεθοκόπος, Χαροκόπος, Χαρτοκόπος, Στενοκοτία, Μεθοκοπῶ, Ζεστοκοπῶ, Σκαρροκοπῶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ**

ἤτο προσοχῆς ἀξίον τὸ σολοικίζειν, «Οὐ μόνον ταῦτα παρετέον τοῦ
 ἄβελτιονος ἐρχομένου, ἀλλὰ καὶ ποιᾶς ἀσφαείας, καὶ ἐλλείψεις, καὶ
 νῆ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυρθεῖσαν οὐκ ὀλίγοι» (1).
 Εἶναι ταῦτα τοῦ Χρυσίππου τὰ λόγια τὸσον παραδοξότερα, ὅσον οἱ
 φιλόσοφοι τῆς Αἰρέσεως αὐτοῦ ἀνέπτυξαν οἱ πρῶτοι σχεδὸν τὴν ἀ-
 διάσπαστον ἔνωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Γραμματικὴ μετὰ τὴν Λογικὴν. Οἱ
 Στωϊκοὶ πρῶτοι ἐξήγησαν τὴν φύσιν τοῦ Μέσου ῥήματος, ὡς ἐση-
 μειώθη ἀνωτέρω· αὐτοὶ ἐδιαίρεσαν τὴν λογικὴν πρότασιν (ἣτις ἄλλο
 δὲν εἶναι παρὰ τὸν αὐτοτελῆ τῆς Γραμματικῆς λόγον, τὸν συγκείμενον
 ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος) εἰς σύμβαμα καὶ παρασύμβαμα· αὐτοὶ ἐ-
 ξέτασαν τὰς Προθέσεις, τὸ Ἄρθρον, τὸ Ἀπαρέμφατον· εἰς ὀλίγα λόγια,
 δὲν ἔκριναν τὴν Γραμματικὴν ἀνάξιον τῆς φιλοσοφίας ἐνασχόλημα.
 Ὅταν ἡ φιλοσοφία ἀφήσῃ τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς ἀπαι-
 δευσίας, ἐκδύνεται χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρῃ τὸ μέγα της ὄπλον, καὶ πα-
 ραδίδοται ἐκουσίως εἰς χεῖρας ἐχθροῦ, ὅστις δὲν θέλει βραδύνει νὰ
 τὴν σφάζῃ. Ποτὲ ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸσον πλῆθος ὀνομαζομέ-
 νων φιλοσόφων, ὅσον εἰς τὴν ἀρχομένην παρακμὴν τῆς γλώσσης της·
 ἀλλὰ ποτὲ ἔθνος δὲν διασρέφει τὴν γλῶσσαν του χωρὶς νὰ διασρέψῃ
 ἐν ταύτῳ καὶ τὴν παιδείαν του. Ἡ ἀσυνταξία τῆς γλώσσης συνοδεύει
 πάντοτε τὴν ἀσυνταξίαν τῶν ἐνοιῶν· ὅτι ὅστις συνεθίζει νὰ κατα-
 φρονῇ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς, γρήγορα θέλει καταφρονήσει
 καὶ τοὺς κανόνας τῆς Λογικῆς· καὶ ἀφ' οὗ μιαν φορὰν φθάσῃ νὰ ἐμβῇ
 εἰς τὰς κεφαλὰς ἡ παραχλῆ, τὸ ἔθνος καταφέρεται ὡς κύλινδρος ἀπὸ
 τὸ ὕψος τῆς δόξης εἰς τῆς ἀδοξίας τὸν βυθόν. Τότε τὰ ποιήματα
 τοῦ Ὁμήρου, καὶ τῶν Ἀθηναίων Τραγικῶν, δίδουσι τόπον εἰς τὴν
 Ἀλεξάνδρῳ τοῦ Λυκόφρονος, εἰς τοὺς Βωμοὺς, Πελέκει, εἰς τὰς Πτέ-
 ρυγας, καὶ τὰ Ὡὰ τοῦ Σιμμίου, ἢ τοῦ Δωσιάδου (2), καὶ ταῦτα πάλιν
 εἰς τὰ Ἀναστρέφοντα, Ἀνακυκλικά, ἢ Καρκινικά ἐπιγράμματα,
 ἕως οὗ ν' ἀναγκασθῇ τὸ ἔθνος νὰ προτιμήσῃ τὴν παντελῆ ἀπαιδευσίαν
 ἀπὸ παιδείαν, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς εἶναι μωρία.

Εἰ βούλει μὴ παῖδ' ἀνόητον ἔχειν, Θεόδωρε,
 ὡς οὗτοι πάντες, γράμματα μὴ μαθίτω.

Εἶπα ἀνωτέρω ὅτι ἡ Θεματογραφία συνοδεύει τὸ συντακτικὸν μέ-
 ρος τῆς Γραμματικῆς. Αὐτὴ πῶς γίνεται τὴν σήμερον δὲν ἐξεύρω.
 Εἰς τὸν καιρὸν μου, οἱ διδάσκαλοι ἐλάμβανον ὁδηγὸν τῆς Θεματογρα-

(1) Πλούταρχ. περὶ Στωϊκ. ἐναντιωμ. §. 27.

(2) «Τὰ δὲ σά, ὡς περὶ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου Βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ
 τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἰτις ἐτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδεμονοίστεροσ. Λουκιαν.
 ἐν Λεξιφ. §. 25.

φίας τὰ εἶδη τοῦ ῥήματος κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ Λασκάρως. Ἐ-
 δίδον εἰς τοὺς μαθητὰς εἰς κοινὴν γλῶσσαν θέμα τῆς ἐπινοίας αὐτῶν
 ἠθικόν, ἢ ἱστορικόν, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ ῥήματα ἔπρεπε νὰ ἴναι τοῦ
 πρώτου εἴδους, ἦγον ἀπὸ τὰ συντασσόμενα μετὰ αἰτιατικὴν. Τὸ θέμα
 τοῦτο μετεφράζετο Ἑλληνιστὶ ἀπὸ εἴκοσι, φέρ' εἰπεῖν, μαθητὰς, οἱ
 ὅποιοι παριστάνοντο ἔπειτα εἰς τὸν διδάσκαλον μετὰ τὰς εἴκοσι μετα-
 φράσεις· καὶ ὁ διδάσκαλος ἔκαμνεν εἴκοσι λογῶν διόρθωσιν εἰς αὐ-
 τὰς. Ἀφ' οὗ ἱκανῶς ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ πρῶτον εἶδος, μετέβαινον εἰς
 τὸ δεύτερον, ἦγον τὰ μετὰ δοτικὴν συντασσόμενα ῥήματα, καὶ οὕτω καθεξῆς.
 (Ἀκολουθεῖ).

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
 ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ SAVARY.

Πρὸς τὸν Κ. Α. Μ.

Ἀλεξάνδρεια, τῆ 24 Ἰουλίου 1777.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Μεταβαίνω εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ἔρχομαι εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς
 οἱ Αἰγύπτιοι, ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν λατρείαν καὶ εἰς τοὺς νόμους,
 ἤξισαν τοὺς ὄχτους· ἵνα δώσωσι τὴν βροίην εἰς τὰ λιμνώδη τοῦ Νεί-
 λου ὕδατα, ἀντέστησαν δι' ὄχρωῶν προχωμάτων πρὸς τὰς λεηλασίας
 των, καὶ, ἀπαυδήσαντες νὰ κατοικῶσι τὰ σπήλαια τῶν βράχων, ἠ-
 κοδόμησαν πόλεις ἐπὶ τῶν, διὰ τῆς τέχνης ἢ τῆς φύσεως, ὑψωμέ-
 νων λόφων. Ὁ ποταμὸς περιείχετο ἤδη, καὶ ἡ κατοικία τῶν ἀνθρώ-
 πων ἦτον ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἐκχειλισμάτων του (1). Ἡ πείρα τοὺς
 ἐδίδαξε νὰ προνοῶσι καὶ ἀποφεύγωσιν αὐτὰ. Ἐξησφάλιζον δὲ τὰ κτή-
 ματά των διὰ τῆς γεωμετρίας, καταμετροῦντες ἐκεῖνα ἐξ ὧν τὰ ὕ-
 दाτα τοῦ Νείλου εἶχον νεωστὶ ἐξέλθει, ἢ ἐλαττωθῇ κατὰ τὴν ὀρ-
 μὴν των. Μεγάλῃ πόλιν ὑψώθη ἐν μέσῳ τῆς Θεβαΐδος, καὶ πολλοὶ
 βασιλεῖς ἐδοξάσθησαν ἐγκαλλωπίσαντες αὐτήν. Τοιαύτη ἦτον ἡ με-
 γαλοπρέπεια τῶν δημοσίων αὐτῶν μνημείων ὥστε τὰ διασωθέντα ἐ-
 ρείπια, μετὰ χρόνον πλείονα τῶν τεσσάρων χιλιάδων ἐνιαυτῶν, εἰσέτι
 ἐπισύρουσι τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸ σέβας. Αἱ Θεβαῖαι ἤκμασαν μετ' αἰῶ-
 νας, καὶ ἡ Ῥώμη δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι. Διαχωριζόμενοι ἐκ τοῦ λοιποῦ
 κόσμου διὰ τῶν ἐρήμων, τῶν ὀρέων, καὶ τῆς θαλάσσης, οἱ Αἰγύπτιοι καλ-
 λιέργουν εἰρηνικῶς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ εἰς τοὺς κόπους των ἐπι-
 μένουτες, καθ' ἐκάστην, ἐξέτεινον τὰ ὄρια τῆς αὐτοκρατορίας των,

εἶτε, διὰ τῶν προμαχῶνων, τὰς νέας, ἀμυνόμενοι, γαίας, εἶτε, διὰ βαθέων χανδάκων, τοὺς βαλτώδεις, ἀποξηραίνοντες, τόπους. (1) Εἰς τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, προβλέπων ἴσως ὅτι ἐνδέχεται νὰ συμβῆ, ἐπεχείρησε νὰ κατατρέψῃ τοῦ ποταμοῦ τὴν ῥοήν. Ἀφοῦ δ' ὁ Νεῖλος, ἐν διαστήματι ἑκατὸν πεντήκοντα λευγῶν, εἶχε πλανηθῆ ἐν μέσῳ τῶν περὶ ὧν σὰς ὠμίλησα περιφραγμάτων, εὐρίσκων πρὸς δεξιὰν ἀνυπέρβλητον πρόσομμα, ἐστράφη ὀπίσω μετὰ σπουδῆς, καὶ ῥέων πρὸς νότον, διεσκορπίσθη εἰς τῆς Λιβύης τὰς ἄμμους. Ὁ Ἡγεμὼν διέταξε καὶ τῷ ἐβάθυναν νέαν τινὰ κοίτην πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μέμφιδος, καὶ μέγα πρόχωμα τῶν ὑδάτων τοῦ ἀντέχον, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τῶν ὀρέων, καὶ νὰ εἰσβάλῃ ἐντὸς τοῦ κόλπου, ὅστις περιέβρεχε τὸν βράχον ἐφ' οὗ ὠκοδομημένον ὑπάρχει τοῦ Καίρου τὸ φρούριον. Ἐπὶ Ἡροδότου ἐφαίνεται εἰσέτι ἡ ἀρχαία κοίτη τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ κλεῖον τὴν εἴσοδον πρόχωμα, ὅπερ οἱ Πέρσαι μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἐπεμελοῦντο φροντίδος. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν γράφω, ὁ σωλὴν οὗτος δὲν εἶναι πλέον ἄγνωστος, καὶ ἀκολουθῶν τις αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον, μεταβαίνει πρὸς ἀνατολὰς τῶν λιμνῶν τῆς Νατρώνης. Ἰχνη αὐτοῦ μαρτυροῦσιν ἀπολιθωμένα ξύλα, ἰστία, κεραία, καὶ λείψανα πλοίων ἐκεῖσε διαπλεόντων. Οἱ Ἄραβες διατηροῦσι τῆ σχεδὸν ἀπεπληρωμένη ταύτη διώρυγί τὸ ὄνομα **Bahr Belama** (2), τοῦτέστι ἄνδρος **Θάλασσα**. Τὸ ὑπέρογκον βάρος τῶν ὑδάτων τοῦ Νεῖλου εἰσρέοντος ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ κόλπου ἐπήνεγκε τὴν ἀνάρροιαν τῶν θαλασσιῶν ὑδάτων, ἡ δὲ ἄμμος καὶ ὁ συμπαρασυρόμενος ἑρόβορος ἐσωρεύθησαν. Ἡ νῆσος, ὀλίγον, κατὰ πρόωτον, ἀξιοθέατος, ἐξέβη τῶν πρώτων τῆς ὀρίων, τὰ ὅποια ἡ **Θάλασσα** ἐπεξετέινει. Τοῦτο ἦτο δῶρον τοῦ ποταμοῦ, διότι ἡ γεωργία ἤλθε ν' ἀποκρούσῃ τὰς προσβολὰς του καὶ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν ἀνεγείρουσα προχώματα ἐπὶ τῶν ὄχθων του. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Μοίριδος, ὅστις ἔζη πεντακοσίους ἐνιαυτοὺς πρὸ τοῦ πολέμου τῆς Τροίας, τὸ Δέλτα ἐφαίνετο εἰσέτι πολλὰ μικρὸν (3) καὶ ὀκτὼ πῆχεις ἐξήρκουν ἵνα καταποντισθῆ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Διεπλέετο δὲ διὰ πλοιαρίου ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην

(1) Οἱ ἱερεῖς ἔλεγον ὅτι Μῆνις, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, εἶχε ῥίψει γέφυραν ἐπὶ τοῦ Νεῖλου πλησίον τῆς Μέμφιδος. Πρὸ τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ὁ ποταμὸς ὑπερπηδῶν τὸ ὄρος **Ψάμμιον**, ἔρρεε πρὸς νότον τῆς πόλεως ταύτης, καὶ διεσκορπίζετο εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Λιβύης. Ἐκατὸν στάδια μακρὰν τῆς Μέμφιδος, προμαχῶν τις ἀνεχάτισε τὴν ῥοήν τοῦ ἀναγκαστὸς αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τῶν ὀρέων. Τοιοῦτοτρόπος ἡ πρώτη κοίτη ἀπεξηράνθη. Σήμερον δὲ, οἱ Πέρσαι τῆς Αἰγύπτου δεσπόζοντες, μεγάλας δαπάναις, ἐπιμελοῦνται τὸ πρόχωμα τοῦτο ὑπερ κλείει τὸν ἀρχαῖον σωλῆνα. Κατ' ἔτος προσθέτουσι νέα ὄχρωματα, καὶ ἀποκατέστησαν στρατεύματα ὅπως ἐπαγρυπνῶσι πρὸς διατήρησίν του. Ἡρόδοτος, Εὐτέρπη. σ. 55.

(2) Οἱ Ἄραβες καλοῦσι **bahr**, θάλασσαν, τοὺς μεγάλους ποταμούς.

(3) Ἡρόδοτος, σ. 41. Εὐτέρπη.

ἄκραν, καὶ αἱ πόλεις του, ὠκοδομημέναι ἐπὶ τῶν ἐντέχνων ὑψωμάτων, παρωμοιάζον τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους (1). Ἄφ' οὗτος ὁ Ἡρόδοτος ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον, δεκαπέντε πῆχεις ἔλλειπον ἵνα καλυφθῆ ἅπασα ἡ κάτω Αἴγυπτος· ἀλλὰ τότε ὁ Νεῖλος ἐπλημμύρει διήμερον τοπικὸν ἀπόστημα, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ Δέλτα. Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ῥωμαίων, δεκαεὶ πῆχεις προὔξενον τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Διαρκούσης τῆς κυριαρχίας τῶν Ἀράβων, οἱ συγγραφεῖς ὁμιλοῦσι περὶ δεκαεπτὰ πῆχειν ὡς τοῦ λυσitelεστεροῦ ὑψώματος. Σήμερον, τὸ ὄριον τῶν δεκαοκτὼ πῆχειν εἶναι ἄφθονον· ἀλλ' ἡ πλημμύρα δὲν ἐκτείνεται περισσότερο ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, καὶ σχηματᾶ εἰς τὸ μέγα Κάϊρον καὶ τὰς πλησιοχώρους πεδιάδας. Ἡ ἰλύς, ἐπισωρευθεῖσα, μετὰ τοσαῦτα ἔτη, ἐπὶ τῆς νήσου ἐξεχούσης τοῦ κόλπου τῆς, προήγαγε τὸ φαινόμενον τοῦτο, εἰς ὃ ἡ τέχνη μεγάλως συνέτεινε, εἶτε, διὰ προχωμάτων, ἐξασφαλιζομένων τῶν κτημάτων τὰ ὁποῖα ἐκτίθενται περισσότερο εἰς τοῦ ποταμοῦ τὴν ἐνέργειαν, εἶτε πληθυνομένων τῶν ζομίων του, καὶ εὐαρίθμων τεμονομένων διωρύγων αἵτινες ἐλευθέραν ἀφίνουσιν εἰς τὰ ὕδατα ἐκροήν (2).

Μετὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ διαμονήν μου, δις περιήλθον τὸ Δέλτα ἐν παλιρροίᾳ εὐρισκόμενος τότε, καὶ διεπέρασα διὰ τῆς διώρυγος τοῦ **Menouf**. Ὁ ποταμὸς ἔτρεχε πλήρης ἐν τοῖς μεγάλοις κλάδοις τῆς **Ροσέττης**, τῆς **Δαμιέττης**, καὶ ἐντὸς ἐκείνων, οἵτινες διαπορθμεύουσι τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τόπου· ἀλλὰ δὲν ἐπλημμύρει τὰς γαίας, ἐξαιρουμένων τῶν χθαμαλῶν ἐνθα ἠνοιγον τὰ προχώματα ἵνα ποτιζῶνται αἱ ὑπ' ὀρύξης καλυπτόμεναι πεδιάδες.

Ἴδου λοιπὸν, ἐν τῷ διαστήματι 3284 ἐτῶν, τὸ Δέλτα ὑψώθη κατὰ δεκατέσσαρας πῆχεις (3). Δὲν πρέπει νὰ πιστεῦσῃ τις, ὡς τινες περιηγητὰι ἐνόμισαν, ὅτι ἡ νῆσος αὕτη θέλει ἐξακολουθεῖ ὑψουμένη, καὶ θέλει ἀποκατασταθῆ ἀκαλλιέργητος. Ἡ αὐξήσις αὐτῆς ὠφέλιμο εἰς τὴν ἐτήσιον ἀποθήκευσιν τῆς ἰλύδος τὴν ὅποιαν ὁ Νεῖλος συμπαρασύρει· παύουσα δὲ τοῦ νὰ πλημμυρῆται, παύει καὶ τοῦ ν' αὐξάνῃ, καθόσον εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ καλλιέργεια δὲν ἐπαρκεῖ νὰ ἐξυψώσῃ ἐν κτήμα.

(1) Στράβων, βιβλίον 17, σ. 1136.

(2) Ὁ Στράβων, βιβλίον 17, λέγει ὅτι οἱ κλάδοι, ὁ Βολθητινὸς καὶ ὁ Σεβεννιτικὸς ἐξορύχθησαν δι' ἀνθρωπίνης χειρός.

(3) Ὅπως λίαν ἀκριβὴς ἀποθῆ ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος, ἔπρεπε νὰ γνωρίζομεν ἐὰν ὁ πῆχυς παρὰ τοῖς Ἕλλησι, τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ τοῖς Ἀραβῶν ἦναι ἐπακριβῶς τὸ αὐτὸ μέτρον· νὰ γινώσκωμεν πρὸς τοῦτοις τὰς ἀλλοιώσεις ὅποιαις τυχὸν ὑπέστη παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς κ.τ.λ. τοῦτο δὲ ἤθελεν εἶσθαι πολλὰ δύσκολον πρὸς ἀπόδειξιν. Τῆς ἀκριβείας δὲ ταύτης μὴ οὐσίωδους αὐσης ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εὐαρεστοῦμαι ν' ἀναφέρω τὰς μαρτυρίας τῶν συγγραφέων καὶ τὰ γεγονότα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

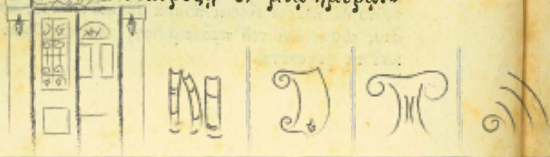
Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν γεωργίαν, τὸ Δέλτα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, κεί-
ται εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν. Περιβρεχόμενον πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυ-
σμάς, ὑπὸ δύο ποταμῶν τοὺς ὁποίους, διανεμόμενος σχηματίζει ὁ
Νεῖλος, καὶ οἵτινες εἰσὶν οὕτω μεγάλοι καὶ βαθύτεροι τῆς Λωρίδος,
ὅπ' ἀναριθμητῶν ῥυάκων διακοπτόμενοι, προσφέρει τὴν θῆαν ἀπεραν-
του παραδείσου, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέρη δύνανται νὰ ποτίζωνται.
Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τριῶν μηνῶν, ὅτε, ὑπὸ τὰ ὕδατα ἡ Θηβαΐς
διαμένει, αἱ πεδιάδες του εἰσὶ πλήρεις ὀρυζίου, κριθῆς, ὀσπρίων καὶ ὀ-
πῶρων τοῦ χειμῶνος. Δὲν εἶναι πλέον, ὡς ἄλλοτε, τὸ Αἰγαῖον πέ-
λαγος μετὰ τῶν Κυκλάδων· ὑπάρχει δαψιλῆς συγκομιδὴ τῶν καρ-
πῶν τῆς πεδιάδος τῆς ὁποίας τὴν ἔκτασιν μόνος ὁ ὄριζων περιορι-
ζει· εἰσὶ δάση φοινίκων, πορτοκαλλέων καὶ συκομόρων· ὑπάρχουσι
ἀείρουσα ὕδατα· εἶναι χλόη μεταβαλλομένη καὶ ἀκαταπαύτως ἀνα-
νευμένη· εἶναι, τέλος πάντων, ἀφθονία, ἥτις εὐφραίνει τὴν ὄρασιν
καὶ ἐκπλήττει τὴν φαντασίαν. Τῆς πλημμύρας διαλυομένης, ἡ νῆσος
αὕτη ὠφελείται, κατ' ἔτος, τῶν τριῶν μηνῶν, ἐν οἷς ἡ Θηβαΐς δια-
μένει ὑπὸ τὰ ὕδατα. Τοιοῦτον εἶναι τὸ μόνον τῆς Αἰγύπτου μέρος,
ὅπου τὸ αὐτὸ ἔδαφος παράγει ἐνιαυσίως δύο συλλογὰς δημητριακῶν,
μίαν ὀρυζίου καὶ ἄλλην κριθῆς.

Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἡ αὕξις εἶναι ἡ αὐτὴ κατὰ τε τὸ ὕψος καὶ
μῆκος. Μεταξὺ πολλῶν γεγονότων τὰ ὁποία μᾶς ἀναφέρει ἡ ιστο-
ρία, ἐν μόνον θῆλω διηγηθῆ (1). Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ψαμμητί-
χου, οἱ Μιλήσιοι προσωμίσθησαν μετὰ τριάκοντα πλοίων εἰς τὸ σό-
μιον τοῦ Βολβιτινίου κλάδου, τάνῦν ἐκεῖνου τῆς Ροσέττης, ὅπου ὠ-
χυρώθησαν. Ἐκεῖ ὠκοδόμησαν πόλιν τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Metelis,
ὄνομα ἰσοδύναμον τῷ Faouè, οὗτινος, ἐν τοῖς λεξικοῖς τῶν Κόπτων,
διετηρήθη τὸ ὄνομα Messil. Ἡ πόλις αὕτη, λιμὴν ἄλλοτε, ἔχει, κατὰ
τὸ παρὸν, ἐννέα λευγῶν ἔκτασιν, ἀπόστημα εἰς τὸ Δέλτα παρε-
τάθη ἀπὸ τοῦ Ψαμμητίχου μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ὀμηρος, ὁ ἔξοχος ζωγράφος τῶν λαῶν καὶ τῶν τόπων—ὁ Ὀμη-
ρος (2), τοῦ ὁποίου αἱ γεωγραφικαὶ λεπτομέρειαι εἰσὶ τὸ πολυτιμώ-
τερον μνημεῖον τοῦ γένους τούτου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀρχαιότητα μᾶς
παρέδοσε, τίθησι τοὺς ἐπομένους λόγους εἰς τὸ σόμα τοῦ Μενελάου,
εἰς Αἴγυπτον ἐλλιμενισθέντος· «*Εἰς τὴν θυνελλῶδη θάλασσαν, ἥτις*
περιβρέχει τὴν Αἴγυπτον, κείται νῆσος ὀνομαζομένη Φάρος. Ἡ
ἔκ τοῦ ποταμοῦ ἀπόστασις αὐτῆς εἶναι ἐκεῖνη τὴν ὅποιαν πλοῖον,
ἢ ὑπ' οὐρίου ὠθούμενον ἀρέμου δύνανται νὰ διατρέξῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.»

(1) Στράβων βιβλ. 17. ΙΕ.

(2) Οδύσσεια, βιβλ. δ'.

Ὁ Πρωτεύς, τὸν Μενελάου διδάσκων, (1) τῷ εἶπε· «*Ἡ ἐμαρμένῃ*
ἔδερ σοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἴδῃς καὶ πάλιν τοὺς φίλους σου, τὰ ἀνά-
γκορά σου, καὶ τὸ πάτριον ἔδαφος, ἕως ὅτου δὲν ἐπιστρέφεις ἐπὶ
ἡτῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου (2), ὅστις τὸ γένος ἀπὸ Διὸς
ἔλκει, καὶ μέχρις οὗ δὲν προσφέρεις τὰς ἐκατόμβας πρὸς τοὺς
ἠθανάτους θεοὺς . . . Ταῦτα εἶπε, καὶ ἡ προσταγὴ αὕτη, ἔνεκα
ἡτῆς ὁποίας ὑπεχρῶσθην νὰ περιγηθῶ, ἐκ δευτέρου, τὴν εὐρείαν
καὶ θυνελλῶδη θάλασσαν τὴν διαχωρίζουσαν τὴν Φάρον ἐκ τοῦ
ἡγερατοῦς Αἰγύπτου, ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν μου λύπης.» Ὁ Ὀ-
μηρος, ὅστις περιγῆθη τὴν Αἴγυπτον (3), ἐνθα ὑπὸ τῶν ἱερέων παρέ-
λαβε τὴν μυθολογίαν, τὴν ὁποίαν, τὸσον λαμπρῶς, εἰς τὰ ἔπη του,
μετεχειρίσθη, μᾶς λέγει ὅτι ἡ νῆσος Φάρος, ἥτις, ἐπὶ τοῦ παρόντος,
χρησιμεῖσι ὡς λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀπέχει τοῦ Αἰγύπτου ὀλιγώτερον
τῶν εἴκοσι λευγῶν, καὶ ἡ γνώμη αὕτη συμφωνεῖ μετὰ τῆς ἀρχαιοτέρας.

Ὅποιας τεραστεύουσ μεταβολὰς οἱ μεγάλοι ποταμοὶ προξενούσιν
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς σφαίρας! Καθῶς, ἀδιαλείπτως, ἀπαθούσι τὴν
θάλασσαν σωρεύοντες τὴν ἄμμον ἐπὶ τῆς ἄμμου! Καθῶς, ἐπὶ τοῦ
στομίου των, ἀνεγείρουσι νήσους, αἵτινες, μετὰ καιρῶν, μεγάλα ἡ-
πεῖρου ἀποτελοῦσι μέρη! Οὕτω καὶ ὁ Νεῖλος ἐσχημάτισε περίπου ὀ-
λην τὴν κάτω Αἴγυπτον, καὶ ἐπήνεγκε τὴν ἐκ τῶν ὑδάτων ἔκτασιν
τοῦ Δέλτα, ὅπερ ἔχει ἐνενηήκοντα λευγῶν περιφέρειαν. Τοιοῦτοτρό-
πως ὁ Μέανδρος, ἀδιαλείπτως ἀπαθῶν τῆς Μεσογείου τὰ κύματα,
καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον πληρῶν τὸν κόλπον ἐν ᾧ εἰσβάλλει, ἔθετο
ἐν μέσῳ τῆς στερεᾶς, τὴν πόλιν Μῆλον, τῆς ὁποίας ὁ λιμὴν ἦτον,
ἄλλοτε, περίφημος. Οὕτως ἐπίσης ὁ Τίγρις καὶ ὁ Εὐφράτης, ἐκ τῶν
Ἀρμενίων ὀρέων ὀρμώμενοι, καὶ τῆς Μεσοποταμίας τὰς ἄμμου συμ-
παρασύροντες, ἀνεπαισθήτως πληροῦσι τὸν περικλὸν κόλπον.

Ἴμεῖς ἔχετε, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς σας, γενικὴν τινα εἰκόνα περὶ τῆς
Αἰγύπτου καὶ τῶν κυριωτέρων ἐπαναστάσεων ὅσαι ἐκεῖ συνέβησαν.
Ἀκολούθως θῆλω ἐπέμβει εἰς τὰς ἰδιαιτέρας λεπτομερείας, αἵτινες, ἴ-
σως, θῆλουν, περισσότερον, σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀλε-
ξανδρείας, ἐξεπλάγην θῆμενος τὰ μνημεῖα ὅσα ὁ χρόνος καὶ τῶν
κατακτητῶν αἱ λεηλασίαι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαφθέρωσι, καὶ ἰθά-
κρυσά ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν λειψάνων τῶν στηλῶν, τῶν ὀβελίσκων,
οἵτινες διεκόσμου τοὺς δημοσίους τόπους καὶ τοὺς ναοὺς, περὶ ὧν

(1) Οδύσσεια, βιβλ. δ'.

(2) Ὁ Νεῖλος ὠνομάζετο Αἴγυπτος μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ Νεῖλος, εἰς τῶν διαδόχων
τοῦ Μανδῆως, ἕστις πολλοὺς κατέβαλε κόπους πρὸς στάσιν καὶ ἀναχαίτισιν τῶν λεηλασιῶν
του, τῷ ἔδωσε τὸ ὄνομα. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης βιβλ. 1.

ὡς καὶ τῶν ἐρειπίων πρὸς αὐτοὺς οἱ Τοῦρκοι τολμῶσι νὰ δίδωσι τὸ πομπῶδες τοῦτο ὄνομα, ἕλω σὰς ὁμιλήσει ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ ἀφορώσῃ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν πόλιν, τῶν Ἀράβων τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Οἱ βάρβαροι! ἐν τῇ εὐρείᾳ τῶν αὐτοκρατορίας, κατέπιπτον τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας, τὰς πόλεις καὶ τὰ βασίλεια. Δὲν μένει ἄλλο παρά τούνομα τόσων περιφθίμων ἔργων, τὰ ὅποια ἡ ἀμάθειά των διεκινδύνευσε καὶ ὁ τυφλὸς φανατισμὸς των κατέστρεψεν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ἐπαμεινώνδας Γ. Ἄνωτος Κερκαλλῆν.

ΟΙ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ.

Κατὰ τὸ 1857 ἡ ποσότης τοῦ ἐξαχθέντος γαιάνθρακος ἐξ ὄλων τῶν γαιανθρακωρυχείων ὅλου τοῦ κόσμου, συνεποσοῦτο εἰς 127 ἑκατομμύρια τόνων (ὁ τόνος ζυγίζει 2240 λίτρας).

Οὗτος ὁ ὄγκος τοῦ ἄνθρακος παρουσιάζει τὴν ὀλικὴν ἀξίαν 937500000 φράγκων, ποσότητα πολὺ ἀνωτέραν ἀπὸ ἐκείνην ἣν παρουσιάζει ἡ ἐτήσιος ἐκμετάλλευσίς τῶν ἀδαμάντων καὶ ὄλων τῶν πολυτίμων μετάλλων.

Τὸ γαιανθρακικὸν ἔδαφος, ὅπερ τὴν σήμερον ἐκμεταλλεῖται, παριστᾷ ἐπιφάνειαν μεγαλητέραν τῶν 20000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Οὕσα ἡ μεσαία παχύτης τῶν στρωμάτων σχεδὸν 9 μέτρων, ἐὰν ἀριθμῆσθαι τις τὸ πάχος ὄλων τῶν ἔως τῶρα ἐγνωσμένων στρωμάτων, φθάσκει εἰς κύβον ἔχοντα περισσότερον 4 λευγῶν ἐκάστην πλευράν.

Ἐρευνόντες ποσάκις τὸ ὄρος τοῦτο τοῦ ἄνθρακος ἐγκλείει τὸν ὄγκον τοῦ ἄνθρακος ἐτησίως καταναλουμένου, εὐρίσκομεν ὅτι δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ ἀφθόνως εἰς τὴν κατανάλωσιν 30000 ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα.

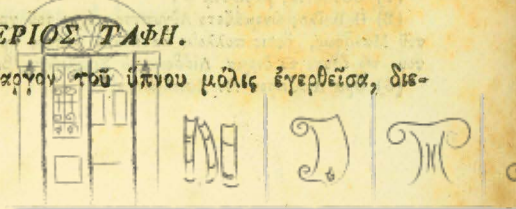
Τὰ ἀγγλικὰ γαιανθρακωρυχεῖα μόνον καθ' ἑαυτὰ δίδουν σχεδὸν 64 ἑκατομμύρια τόνων κατ' ἔτος. Ἡ Μαγκεστρία καὶ τὰ περὶχωρα αὐτῆς καταναλίσκουν τὸ ἕκτον μέρος τῆς ποσότητος ταύτης πρὸς διατήρησιν ἀτμοκινήτων μηχανῶν.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἁλατος μόνον καθ' ἑαυτὴν ἀναλίσκει σχεδὸν ἐν ἑκατομμύριον τόνων γαιάνθρακος κατ' ἔτος.

Ἐν ἔτει 1858 ἡ Ἀγγλία ἐξήγαγεν ὑπὲρ τὰ 6 ἑκατομμύρια τόνων γαιάνθρακος, καὶ ὑπολογίζονται ὅτι μόνον αὐτὴ δύναται νὰ ἐφοδιάσῃ ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην διὰ 4000 ἔτη. Κ. Σ.

Ἡ ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΤΑΦΗ.

Νέα τις μήτηρ, ἀπὸ τὸν λήθαρον τοῦ ὕπνου μόλις ἐγερθεῖσα, δι-

ζήτει ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρὰ τῆς φωτοβόλου Αὐγῆς διακαλλυνομένης ἐρήμου, δένδρον τι ἐπὶ τοῦ ὁποίου τοὺς εὐθαλεῖς κλάδους ἐπέπρωτο νὰ ἐναποθέσῃ τὸ ἑαυτῆς τέκνον. Ἐκλέγει λοιπὸν τινα σφένδαμνον, ῥοδόχροα ἄνθη φέροντα, ὅστις παρ' ἑλαιοσέλινου περιστεφανοῦμενος, ἀνέπνευπε τὰς τερπνοτέρας εὐωδίας. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τοὺς κατωτέρω κλάδους χαμηλοῦσα, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας τοῦ γλυκυτάτου αὐτῆς παιδὸς τὸν νεκρὸν ἐπ' αὐτῶν ἀναθείσα, ἀφίνει τούτους ἐλευθέρους ἵνα ἐπανακάμψωσι πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτῶν θέσιν, συνεπάγοντες καὶ τὸ τῆς ἀθρότητος τοῦτο λάφυρον, εἰς τι ἡδύπνοον φύλωμα ἐπαναπαυόμενον.

Ἄχ, ὁποῖον θελκτικὸν θέαμα παρίστησι τὸ Ἰνδικὸν τοῦτο ἔθιμον! Ἡ ἀθέριος οὐσία ἡδύνηται νὰ εἰσδύῃ ἐντὸς τῶν ἐν τῷ ἀέρι τεθαμμένων τούτων σωμάτων, ἅτινα, εἰς χλοερῶν ἀνθῶν βοστρύχους περιπλεκόμενα, καὶ δροσοστάλακτα, εὐωδιάζονται ἀπὸ τὰς γλυκείας αἴθρας, καὶ ἐπιρρίπτονται εἰς τὸ κλάδιον ἐκεῖνο, ἐφ' οὗ ἡ γλυκύχρος ἀηδὼν τὴν φωλεὰν τῆς κατασκευάσασα κελαδεῖ τὰ πενθηρὰ αὐτῆς μελωδήματα ἐνὶ λόγῳ τὰ πτώματα ταῦτα οὕτως ἐκτεθειμένα οὐδὲν ὅπως δοκιμάζουσι τὴν δυσειδίαν τοῦ μαύρου τάφου. Ἀλλὰ πόσῳ περισσότερον θέλγεται ὁ ὀφθαλμὸς, ὅτε ἡ λεία αὐτῆ παριστᾷ περικαλλῆ νεάνιδα ἣν σκληρὰ ἐραστοῦ χεῖρ ἐπὶ τοῦ θανατηροῦ δένδρου ἐπέθετο! ἢ προσφιλεστάτου υἱοῦ λείψανον, ὅπερ τάλαινα μήτηρ κατέλιπεν ἐκεῖ, ὅπου τὰ καλλικέλαδα πτηνὰ τὸν βίον αὐτῶν διαγοῦσι! Ἰψίκομον τῆς Ἀμερικῆς δένδρον, σὺ, ὅπερ ἐπὶ τῶν σῶν κλάδων ἀνθρώπινα σκῆπη φέρον, ἀπομακρύνεις αὐτὰ ἀπὸ τῆς πολυστενάκτου τῶν ἀνθρώπων διαμονῆς, καὶ ἀνυψοῖς πρὸς ἐκείνην τῶν οὐρανῶν, ὡσεὶ κεραυνόπληκτος ἐσταμάτησα ὑπὸ τὴν σκιάν σου! Εἰς τὴν ὑψηλὴν σου ἀλληγορίαν, μοὶ ἐνεδείκνυες τὸ δένδρον τῆς ἀρετῆς, οὗτινος αἱ ῥίζαι αὐξάνουσι ἐπὶ τῆς γῆνιου ταύτης ἐπιφανείας, ἡ κορυφὴ χάνεται εἰς τοὺς ἀστέρας τοῦ στερεώματος, οἱ δὲ κλάδοι εἰσὶν αἱ μόναι βαθμίδες δι' ἃν ὁ ἄνθρωπος, οἷον εἰς ὄδοιπὸρος ἐπὶ τῆς σφαιρας ταύτης, δύναται νὰ ἀναβῆ πρὸς τὸν ὑψιστον οὐρανόν.

(CHATAUBRIAND. Génie du Cristianisme. Μετάφρασις ὑπὸ Δ. Κερκαλλῆν)

Ἐλληνικὸν Νοσοκομεῖον Σμύρνης.

Τὸ νοσοκομεῖον τῆς Σμύρνης κεῖται σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑλληνικῆς συνοικίας τῆς κατεχούσης τὸ ἡμισυ σχεδὸν τῆς πόλεως, περιστοιχίζεται δὲ ἐξωτερικῶς δι' ὑψηλῶν ὀγκοδῶν τοίχων, αἵτινες πολλάκις ἔσωσαν αὐτὸ τῶν συγῶν ἐν Σμύρνῃ γενομένων πυρκαϊῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ἡ εἴσοδος αὐτοῦ εἶναι μία, καὶ, ἀναλόγως τοῦ καταστήματος, ἴσων ταπεινῆ, ἀνωθι δὲ αὐτῆς ὑπάρχει εἰκὼν τοῦ κυρίου μας, ἔχοντος τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, κάτωθι τῆς ὁποίας ὑπάρχει ἐπιγραφή δι' ἧς προσκαλοῦνται ἀδιακρίτως πάντες οἱ πάσχοντες νὰ εἰσέλθωσι μετὰ πίστεως ἐν τῷ καταστήματι. Παρὰ τὴν εἴσοδον δεξιόθεν μὲν ὑπάρχει ὁ ναὸς, εἰς ὃν ἐφημέριοι εἰσὶ πλὴν τοῦ οἰκονόμου δύο καὶ εἷς διάκονος, καὶ μικρὸς μὲν τὴν ἔκτασιν, ἀλλ' ἄρκετὰ μέγας τὸν καλλωπισμὸν, ἀριστερόθεν δὲ τὸ ἐπιτροπικὸν ἐν ᾧ συνέρχονται οἱ ἔφοροι τοῦ Νοσοκομείου πρὸς διάσκεψιν. Ἀπέναντι τούτων ὑπάρχει εὐρεία αὐλὴ καὶ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς κομψότατον Μέγαρον, διαιρούμενον εἰς ἀπέραντον αἴθουσαν, κατέχουσαν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀνατολικῆς τοῦ μεγάρου πλευρᾶς, καὶ ἐν ᾧ μεγάλοις γράμμασι ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή ἡ μέγα σημαίνουσα «Κρούετε καὶ ἀνοιγήσετε ὑμῖν» καὶ εἰς δύο μεγάλα δωμάτια πρὸς τὴν μεσημβρινὴν καὶ ἀρκτικὴν πλευρὰν ἐν τοῖς δωμάτιοις τούτοις κατακλίνονται οἱ ἀσθενεῖς πάσης φυλῆς καὶ παντὸς γένους δωρεὰν νοσηλευόμενοι καὶ τρεφόμενοι. Περιῆλθον τὸ μέρος τοῦτο τὸ λάμπον ἐκ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς τάξεως, ὀδηγούμενος ἀπὸ ἀγγίνοα νέον, διαταχθέντα ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τῆς ἐφορίας, κληρικὸν καὶ οἰκονόμον τὸ ἀξίωμα, ἄνθρωπον μέσης ἡλικίας, ἀλλὰ λίαν κατάλληλον διὰ τὴν διεύθυνσιν τοιοῦτου περιουοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος. Ἡ αἴθουσα ὡς καὶ τὰ παρακείμενα δύο δωμάτια εἰς αἰδίως κατακλίνονται οἱ πληγὰς φέροντες τὸ σῶμα, ἦσαν πλήρη ἀσθενῶν, ἀνδρῶν, νέων καὶ γερόντων, ἦτο δὲ ἐβδόμη ἐσπερινὴ ὥρα ὅτε ὑπηρετῆαι λάμποντες ἐκ καθαριότητος καὶ πλήρεις φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων, προσέφερον ἐν δίσκοις πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς τὸν δεῖπνον, συνιστάμενον ἐκ ζωμοῦ, ἐκ κρέατος καὶ ἄρτου, ἐκ τυροῦ, ἐξ ὀλίγου οἴνου καὶ τελευταῖον ἐκ γλυκύστατος Δαμασκίνου. Ἀπορήσας διὰ τὴν δαψίλειαν τῆς τροφῆς ἠρώτησα τὸ περὶ διαίτης τῶν ἀσθενῶν τὸν ὀδηγόν μου, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι καθ' ἐκάστην ἐσπέραν τοιαῦται δίδονται εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας τοὺς ἀναρρώσαντας τροφαί, τὴν δὲ πρωτὰν ἐπίσης ζωμὸς μὲ τινα ἐπιδόρπια, μεταβαλλομένη κατὰ τὰς νηγευσίμους ἡμέρας ἐπὶ τὸ ἀσκητικότερον κατὰ Ἐρησκευτικὸν καθῆκον, καθόσον σκοπὸς τοῦ καταστήματος δὲν εἶναι νὰ ὑγιαίνῃ τὸ σῶμα, ἀλλὰ νὰ ἰσχυροποιῆ καὶ εἰς τὸ Ἐρησκευτικὸν αἶσθημα. Τούτου δὲ ἕνεκεν εἶναι ἀπαράδεκτοι ἐν τῷ νοσοκομείῳ καὶ οἱ πάσχοντες ἀπὸ Γαλλικὰ πάθη. Ἐξελθὼν τῆς αἰθούσης ἐπεσκέφθην τὰ κάτωθι αὐτῆς καὶ τῶν δωμάτων δωμάτια, καὶ ἐδῶ μὲν πρὸς μεσημβρίαν ὑπάρχει μέγα μαγειρεῖον μὲ ἱκανοὺς μαγείρους, παρὰ τοῦτο πρὸς ἀρκτον κείται τὸ α-

ψαφυλακεῖον εἰς δύο διαιρούμενον δωμάτια μὲ ἀρχημάγειρον καὶ οἰκονόμον γυναῖκα, ἐν οἷς ἐν ἀφθονίᾳ ὑπάρχουσι πάντοτε πάντα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς τοῦ νοσοκομείου κατοίκους. Παρὰ τοῦτο ὑπάρχει ἕτερον δωμάτιον εἰς ὃ ἐναποθέτουσιν οἱ ἐρχόμενοι ἀσθενεῖς τὰ ἐνδύματά των, ἅτινα κατὰ σειρὰν κρέμανται περὶ τὰ τείχη τοῦ δωματίου, διότι κατὰ τὸ θεμιτάσιον σύστημα τὸ παραδεχθὲν εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο κατάστημα, οἱ εἰσερχόμενοι ἐνδύονται δι' ἐνδυμάτων τοῦ καταστήματος, καθάρια πάντοτε, ἅπαξ καθ' ἐβδομάδα μεταλαζόμενα καὶ τὰ ὅποια οἱ ἀσθενεῖς ἐγκαταλείπουσιν εἰς τὸ κατάστημα ἐξερχόμενοι ὑγιεῖς, ἀναλαμβάνοντες οὐχὶ μόνον τὰ πρῶτα ἐνδύματά των καὶ τὰ εἰσομιθέντα ἕτερα πράγματά των καὶ χρήματα ἐὰν εἶχον, ἀλλὰ καὶ συνδρομὴν τινα χρηματικὴν ἐὰν ὑστέρωντο χρημάτων καὶ ἐνδυμασίαν πλήρη, ἐὰν δὲν ἔχωσι. Παρὰ τὸ δωμάτιον τοῦτο κείνται δύο ἕτερα κατοικούμενα παρὰ τῶν ὑπηρετούντων τοὺς ἀσθενεῖς οἵτινες εἰσὶν ἰσόβιοι, ἐὰν ἀρέσκωνται καὶ οἵτινες τρέφονται καὶ μισθοδοτοῦνται ἐκ τοῦ καταστήματος. Ὅπισθεν τοῦ εἰρημένου μεγάρου, ὑπάρχει ἕτερα αὐλὴ καὶ πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μὲν μέρος αὐτῆς ὑπάρχει οἰκοδομη ἄρκετὰ κομψὴ διαιρουμένη εἰς δύο πλευρὰς ἐξ ὧν ἡ μὲν πρὸς ἀρκτον χρησιμεύει διὰ σχολεῖον κορασιῶν, ἡ δὲ πρὸς μεσημβρίαν εἰς κατοικίαν τῶν διδασκαλισσῶν. Τὸ σχολεῖον τοῦτο ἔχει 320 μαθητριάς ἀμισθί διδασκομένας καὶ διαιρεῖται τριχῶς εἰς νηπιακὸν, ἀλληλοδιδασκτικὸν καὶ εἰς ἑλληνικὸν, διευθύνεται ἀπὸ ἀξιόλογον ἀρχηδιδασκάλουσαν ἔχουσαν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς ἑνα διδάσκαλον καὶ δύο ὑποδιδασκαλίσσας καὶ παράγει οὐκ εὐκαταφρονήτους καρπούς. Παρὰ τὸ σχολεῖον τοῦτο εἶναι κῆπος ἀρκετὰ ἐκτεταμένος πρὸς διάχυσιν τῶν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ, καὶ παρὰ τὸν κῆπον σειρὰ τις οἰκημάτων διαιρουμένη εἰς δύο μέρη καὶ ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ θύραν ἄγουσαν εἰς ἕτεραν αὐλὴν, ἐνθα ἐκτεταμένη ὑπάρχει οἰκία ἐν ᾗ κατοικοῦσι καὶ ἐνδιατῶνται ὄντως εὐαγγελικῶς, οἱ βλάκες καὶ οἱ μὴ ἐπικίνδυνοι παράφρονες, ζῶντες κοινῶς ἐν ἀκρα ἑμονοίᾳ, χάριν τῆς αὐστηρᾶς καὶ δραστηρίου ἐπαγρυπνήσεως τῶν ἀρχόντων, τῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Νοσοκομείου. Ἐν τῇ προειρημένῃ σειρᾷ τῶν οἰκημάτων κατοικοῦσι μέρος τῶν γηροκομουμένων, διότι τὸ Νοσοκομεῖον εἶναι συγχρόνως καὶ γηροκομεῖον καὶ πτωχοκομεῖον, καὶ τρελλοκομεῖον καὶ ἠθικοτροφεῖον καὶ τυφλοκομεῖον, οἵτινες δωρήσαντες ὅτι εἶχον εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ ἔφοροι, οὐδέποτε ἐξετάζουσι τὴν ἀξίαν καὶ τὸ ποσὸν, ἀπεφάσιον νὰ ἐγκαταβιώσωσιν ἐν αὐτῷ. Παρὰ τὰ καταστήματα ταῦτα πρὸς δυσμὰς ὑπάρχει μικρὰ τις αὐλὴ, καὶ πρὸς μὲν τὸ ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος εἶναι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

κομψότατον οικοδόμημα νεουργόν κατοικητήριον διαφόρων γηροκομωμένων ανδρών, πός τὸ μεσημβρινόν δὲ μέρος αὐτῆς δύο ἕτερα συνεχόμενα ἀλλὰ διαιρούμενα καταστήματα ἐξ ὧν εἰς τὸ μὲν κατακλείονται οἱ ἀληθῶς τρελλοὶ καὶ εἰς τὸ ἕτερον αἱ γηροκομούμεναι γυναῖκες. Παρὰ τοῦτο κείται μέγα δωμάτιον χρησιμεύον ὡς γηροκομεῖον γυναικῶν καὶ παρὰ τοῦτο ἕτερον ἐπίσης μέγα δωμάτιον πρὸς χρῆσιν τῶν ἀσθενουσῶν γυναικῶν καὶ παρὰ τοῦτο ἕτερον τῶν φρενοβλαβῶν γυναικῶν, καὶ ἀπέναντι ἕτερα δωμάτια χρήσιμα διὰ τοῦς γηράσαντας ὑπέρτας τοῦ νοσοκομείου. Κάτωθεν τῶν τελευταίων τούτων δωματίων πρὸς τὴν πρώτην αὐλὴν τοῦ Νοσοκομείου, ὑπάρχουσιν ἀφ' ἑνὸς διάφορα δωμάτια τῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τοῦ Νοσοκομείου, καὶ ἀφ' ἑτέρου φαρμακεῖον καθ' ὅλα τέλειον. Ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τούτῳ νοσιλεύουσι καὶ περιποιῶνται τοὺς ἀσθενεῖς, πλὴν ἑνὸς τακτικοῦ καὶ ἰσοβίου ἱατροῦ, καὶ ἑνὸς ὁμοίου χειρουργοῦ καὶ ἕτεροι δύο ἱατροί, πρὸς δὲ ἀρκετὰ γυναῖκες καὶ ἄνδρες χάριν εὐσπλαγχνίας ἢ ἕνεκεν ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, διότι οἱ πνευματικοὶ πατέρες καλῶς ποιοῦντες ἐντέλλονται τὴν ἄφρασιν ἁμαρτιῶν τινῶν δι' ὀρισμένης ἐν τῷ Νοσοκομείῳ ὑπηρεσίας. Τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην τιμωρίαν ὡς ὄντως θεῖαν συνιστῶμεν εἰς τοὺς πνευματικούς πατέρας τῆς Ἑλλάδος.

Τοιοῦτον τὸ μέγα καὶ θεοπρόβλητον τοῦτο Νοσοκομεῖον τῆς Σμύρνης, ὅπερ διατηρεῖται διὰ συνεισφορῶν καὶ ἀφιερωμάτων οὐχὶ μόνον τῶν ἐν Σμύρνῃ οἰκούντων ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων ξένων μερῶν κατοίκων.

(Ἐκ τοῦ ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕἰΣ ΣΜΥΡΝΗΝ ἑπονομαζομένου Πονηματίου τοῦ ἐκ Τριπόλεως τῆς Πελοπον. Α. Κ. Παππαζαφειροπούλου Δικηγόρου.)

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Η ΑΟΜΜΑΤΟΣ ΘΥΓΑΤΗΡ.

I

Ἐπὶ τῆς πύλης ἀνεγείρεται σταυρός· πρὸ τοῦ τοίχου Παναγία λιθινὴ κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὑπομειδιᾷ, καὶ ὀρέγει τοὺς βραχίονας.

Δυστυχῆς τις γυνὴ προβαίνει μὲ βῆμα κλονούμενον, στέκει ἀμφιρρεπῆς, σκῆκνει τὸ σιδηροῦν πλῆκτρον, σφέρει στυγρὸν τὸ ὄμμα πρὸς τὴν θυγατέρα, τὴν ὁποῖαν ἄγει μεθ' ἑαυτῆς· τὸ κρόταλον ἐπαναπίπτει.

— Ἡ μικρὰ μου Μαρία εἶναι ἀόμματος, λέγει αὐτῇ· δι' ἀγάπην τῆς Παναγίας, τῆς δεσποίνης τῆς, ἀπόδοτέ τιν τὴν ὄρασιν!

Γυνὴ τις μελανεῖμων λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς τὴν κόρην.

— Θεοῦ εὐδοκοῦντος, καλὴ γυναῖκα, ὅταν σοὶ ἀποδώσωμεν τὴν κόρην σου, αὐτὴ θέλει σὲ ἰδεῖ αὐτοψεί.

Πρωίαν τινὰ ἢ μικρὰ Μαρία αἰσθάνεται ψυχρὸν τι εργαλεῖον διατρέχον ὑπὸ τὰ βλέφαρά της· βάλλει κραυγὴν, καὶ βλέπει τὴν ἡμέραν.

Μαυροφόροι τινὲς νεάνιδες τὴν περισοιχίζου, τὴν παρατηροῦν φαῖδραὶ καὶ εὐθυμαί, τὴν ἀποκαλοῦν ἀγαπητὴν τῶν Μαριέτταν.

Πλὴν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγνωστα πρόσωπα πτοοῦν τὴν Μαρίαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἄρτι ἀνοιχθέντες πληροῦνται πάραυτα δακρύων.

— Μείνε φίλτατον τέκνον διὰ παντός μετ' ἡμᾶς, λέγουσιν καὶ ἐπαναλαμβάνουσι αἱ νεαρὰι γυναῖκες. Αὐτὸς εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου. Ἐν ταῦθα θέλεις ζῆσαι ἀσφαλῆς ἀπὸ τοῦς κινδύνους τοῦ κόσμου, μετ' ἡμᾶς θέλεις ψάλλει τοὺς ὕμνους τοῦς ἁγίους. Ἡ Μαρία ταπεινώνει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δὲν ἀποκρίνεται λέξιν.

Κατὰ τινὰ ἡμέραν, μόνη εἰς τὸ περιβόλιον, διέρχεται παρὰ τι ἡμικλειστον θύριον· προφέρει τὸν πόδα, σταματᾷ ἐπὶ τῆς φλιάς· ἐν ἄλλο βῆμα ἀκόρη, καὶ εὐρίσκειται εἰς ἐπαγωγὸν λιβάδιον. Ἡ καρδιά της ἐπιταχύνει τοὺς παλμούς· στρέφει τὴν κεφαλὴν, παρατηρεῖ... οὐδεὶς τὴν βλέπει· αὐτὴ φεύγει πλαγίως τῶν πεδιάδων.

II

Ἡ Μαρία ἀπομακρυνθεῖσα ἤδη, καθῆται ἐπὶ τῆς ἐσχατίας δρυμοῦ παρὰ τι ρυάκιον. Βλέπει πρὸ τῶν ποδῶν της τὰ ἐρυθρὰ καὶ ἐπίχρυσα ἀνθύλλια· ἐντομὰ τινὰ μὲ ποικιλόχροα στιλπνὰ πτίλα ἵπτανται ἐπὶ τῶν κρυσταλλωδῶν κυμάτων· ὁ ἀνεμος ὑποκινεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν κλάδων παραδίδονται εἰς χαρμόσυνα κελαδήματα.

Ἡ Μαρία παρατηρεῖ, ἐκπλήττεται, καὶ ἀκροάζεται. Αὐτὴ ἐσυγκινηθῆ, ἐνευφράνθη· ἴσταται πολλὴν ὥραν παρατηροῦσα τὴν ἀκτὴν, τ' ἄνθη, τὰ πτιλωτὰ ἔντομα καὶ τὰ πτηνὰ· ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἕνας στοχασμὸς τὴν ἀνησυχεῖ, ἀνασηκόνεται καὶ περιπατεῖ.

Τάχιστα ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τοὺς ἐρεθισμούς τῆς πείνης· πλησιάζει εἰς εὐρὸν τι μέγαρον. Κυρία τις τὴν βλέπει, χωρεῖ πρὸς ὑπάντησιν της, καὶ τὴν νεύει νὰ εἰσέλθῃ· τὴν προσφέρει ὥραιας ὀπώρας, τὴν ἐρωτᾷ ποία εἶνε, πόθεν ἔρχεται, καὶ τὴν εὐρίσκει τοσοῦτον ἀφελῆ, τοσοῦτον ἐπαφρόδιτον ὥστε βλέπουσα αὐτὴν κατάμονον εἰς τὸν κόσμον, θέλει νὰ τὴν υἰοθετήσῃ. Μείνε μετ' ἐμὲ, κόρη μου· ἐγὼ θέλω εἶσθαι μήτηρ διὰ σέ.

Ἡ Μαρία ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τῆς κυρίας καὶ ὑπολαμβάνει· εἶθε εὐειδής, εἶθε πλουσία, εἶθε εὐμενής, πλὴν δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μετ' ἦσθε μήτηρ.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Πρὸς τὰ ἑσπέρας ἀκούει εἰς τὴν ὁδὸν φωνὴν τινὰ τραγωδοῦσαν κατόπιν της· φοβεῖται, ἐπισπεύδει τὸ βῆμα ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐκείνη τὴν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ. ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
 ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
 ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

φινάζει να σταθῆ. Εἶνε νεανίας τις κατ' ὀλίγους χρόνους προγε-
νέστερός της. Ἡ ξανθὴ του κόμη πίπτει δακτυλιωτῆ, αἱ παρειαί
του εἶνε ἀβραὶ καὶ ραδιναί, τὰ ὄμματα του γλαυκὰ καὶ σπιθηροδόλα·
αὐτὸς γελᾷ, χαριεντίζεται ἀκκουμβᾷ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Μαρίας.

— Ποῦ πηγαίνεις, ὠραία κόρη, τὸ κατ' ἐμὲ ἀποφεύγω τὴν οἰκίαν
τῆς μητρός μου· θέλω νὰ ζήσω πάντῃ ἐλεύθερος· θέλω νὰ διατρέξω
τὸν κόσμον· ἔλθε μὲ ἐμὲ μικρὰ μου.

— Ἐλθε, σὺ θὰ ἦσαι ὡς ἀδελφὴ μου· ἐγὼ θέλω σὲ ἀγαπήσει ὅταν
ἠλικιωθῶμεν, γινόμεθα ἀνδρόγυνον· θέλομεν εἶσθαι ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες.

Ἡ Μαρία κυττάζει σνεσεαλμένως ἀλλοῦ, καὶ δὲν ἀποκρίνεται ἄλλο
παρὰ «ζητῶ τὴν μητέρα μου», καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν νεανίσκον,
ὑποσχόμενον αὐτῇ ἔρωτα, ὡς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν κυρίαν, ὑ-
ποσχομένην αὐτῇ πλοῦτη, ἀπὸ τὸ δασύλλιον καὶ τ' ἄνη τὰ τόσον
καταβέλλοντα αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὸ ἄσυλον ἔνθα ἐψάλλοντο οἱ ἅγιοι ὕμνοι.

III

Ἡ Μαρία ἐξακολουθεῖ νὰ ὀδεύῃ νυχθήμερον. Ἡ κόπωση τὴν κα-
ταβάλλει, ἡ πείνα τὴν ἰσχναίνει καὶ ἀμαυροῖ τὰς παρειάς της· οἱ πό-
δες της εἶναι ἀπηυδαμημένοι, πληγωμένοι, διεβρωγόντα τὰ ἱμάτια. Εἰς τὰ
χωρία τῆς κλείουν τὴν θύραν ζητούσης ἐλεημοσύνην· τὰ κακὰ παιδιὰ
τὴν ἀποκαλοῦν μικρὰν ψωμοζήτριαν, καὶ τὴν ρίπτουν λίθους.

— Διατί νὰ μὲ ἀνοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοί; ἀνακράζει περιλυπὸς ἡ δεί-
λαιος. Ἢ μὴν εὐτυχέστερα ὅταν δὲν εἶχα τὸ φῶς μου· ἡ μήτηρ μου ἦτο
πλησίον μου, καὶ ἐγὼ τὴν ἤκουον. Κατὰ τινὰ χειμερινὴν νύκτα εἰσέρ-
χεται εἰς τινὰ πόλιν. Διαβαίνει διὰ τινων ἀγυιῶν, καὶ φθάνει πρὸ εὐ-
μεγέθους τινὸς οἰκοδομῆς. Ἐπὶ τῆς πύλης ἀνεγείρεται σταυρός· πρὸ
τοῦ τοίχου λιθινὴ Παναγία κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὑπομειδιᾷ, καὶ τεί-
νει τὴν βραχίονα, λαμπὰς δὲ καίει ἐνώπιον αὐτῆς. Ἡ Μαρία ἀνα-
χαιτίζεται· ἀκούει ὀλοφυρμὸν· ἀθλία τις γυνὴ κεῖται ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους ὡς καὶ μὴν ἔζη πλέον.

Ἡ θυγάτηρ κόπτει ἢ ταλαίπωρος γυνὴ ἀνανεύει πρὸς τὴν θύραν
τὸ ὄχρον πρόσωπόν της, τὰ ἡμίσκερα ὄμματα της, αἱ τρομαλέαι χεῖρές
της καὶ τὰ χεῖλη της ψιθυρίζουν εἰσέτι· — Ἀποδόσατέ με τὴν θυγατέρα!

— Ἡ λαλιὰ της! εἶνε ἡ λαλιὰ της! ἀναφωνεῖ ἡ μικρὰ Μαρία, καὶ
θλίβει εἰς τοὺς βραχίονας τὴν μητέρα της, τὴν θερμαίνει, τὴν ἀναζω-
πυροῖ διὰ τῶν φιλημάτων της. Ἐν χαμόγελον ἀναφαίνεται δίκην ἀ-
στραπῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς δυστήνου γυναικός.

— Σὲ ἐπερίμενα, κόρη μου.

— Σὲ ἐζητοῦσα, μητέρα μου.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) Δ. Α.

Εἰς τὸ τυπογραφεῖον «Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ»

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΠΡὸς ΠΩΛΗΣΙΝ Τ' ΑΚΟΛΟΥΘΑ ΒΙΒΛΙΑ.

Ἄλφαβητάριον μικρὸν	Πέν.	4
Ἄλφαβητάριον μέγα	»	2
Ἄλφαβητάριον Ἰταλικὸν μικρὸν	»	4
Νέον Ἀγγλικὸν Ἄλφαβητάριον. Μέρος Α'. ἔκδοσις δευτέρα	»	3
Συλλογὴ τῶν γνωστῶν Ποιημ. τοῦ Μεγ. Ποιητοῦ Ἰηπ. Διονυσ. Κ. Σολώμου	»	15
Τὸ Καύχημα τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων Ποιημάτων ἀνέκδοτον	»	2
Ποιημάτων ἐπονομαζόμενον οἱ Τεχνίται εἰς νέον τινὰ Τεχνίτην ὑπὸ Ε. Μ.	»	9
Ἡ Ἐδμορφὴ Βοσκοπούλα Ποίημα Νικολάου Δριμυτικῶ τοῦ Κρητὸς	»	3
L' Angelo della Misericordia del Professore L. I. Marzocchi	»	26
Μῦθοι τοῦ Αἰσώπου Ἰταλικὸ Μέρος Α'. καὶ Β'. ἕκαστον	»	2
Ἀναγνώσματάριον	»	3
Ἐρμηνεῖα περὶ τῆς ὑγεινῆς τοῦ βρέφους	»	»
Μηνολόγιον μὲ τὰς ἑορτὰς τοῦ ἔτους καὶ τὰ Πασχάλ. ἀπὸ 1855 μέχρι 1900	»	4
Πίναξ ἐξ οὗ εὐρίσκει ἕκαστος ἀκριβῶς τὴν σχέσιν τῆς Ἰουίου Δίτρας μετὰ τῆς Ὀκάδος καὶ Δριμίων	»	2
Σύνοψις Ἰερὰ	»	12
Ἱστορικὸν Διήγημα ἐπονομαζόμενον Γενοβέφα ἢ ἡ Ἀρστὴ θριαμβεύουσα	»	15
Προσκυνητάριον τῆς Ἀγ. Πόλεως Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ Χρυσάνθου ἐκ Προύσης	»	18
Ἀκολουθία καὶ Βίος Τιμοθέου καὶ Μαύρας ὑπὸ Γεωργίου Ἰωαννουῆ Ἱερέως	»	9
Κατήχησις τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιαν. Πίστεως τοῦ Ἱεροδιδασκ. Κ. Τυπάλδου	»	4
Φρασεολογικὸι Διάλογοι εἰς 5 Γλώσσας Ἑλλ. Ἰταλ. Γαλλ. Ἀγγλ. καὶ Γερ- μανικὴν. Μέρος Α'. καὶ Β'. ἕκαστον	»	4
Ὀυράνου Κρίσις· ἔκδοσις δευτέρα	»	20
Μικρὴ Ὀρθογραφία γιὰ τὰ Γράμματα καὶ Ὀρθογραφία τῆς Ῥομητικῆς Γλώσσας τοῦ Γιατροῦ Γιανη Βηλαρα· ἔκδοσις δευτέρα	»	9
Κατήχησις τοῦ Συνταγματικοῦ Πολιτεύματος	»	12
Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας· Μέρος Α'. ἔκδοσις δευτέρα	»	4
Ἡ πληγωμένη καρδιά, δημοτικὴ ποίησις ὑπὸ Παναγιώτου Σ. Συνοδίου	Δρ.	1½
Στοιχεῖα Θεωρητικῆς καὶ Πρακτικῆς Ἀριθμητικῆς ὑπὸ Α. Φατσέα εἰς τρία Μέρη διερρημένα	»	5
Ἀφροδίτη τῶν Ἐρώτων ἢ ὁ Υἱὸς τοῦ Τιτιανοῦ Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλ- φρέδου Δεμουστέτου μεταφρασθὲν ὑπὸ Α. Κ.	»	1½
Ἀνάθ ἢ ἡ Φωνὴ τῶν Ἀνθῶν ὑπὸ Ν. Μ. Σ.	»	»
Ἐγχειρίδιον Φυσικῆς ὑπὸ Ι. Π. Πύρλα διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς, Χει- ρουργικῆς καὶ Μαιευτικῆς, Νομοῖατροῦ Ἀρχαδίας, Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Τριπόλει Β. Γυμνασίου κ. τ. λ. ἔκδοσις δευτέρα	»	2½

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.53.41.96.0017

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΥΡΙΟΥ

Όροι τῆς Συνδρομῆς.

Ὅστις δεχθῆ τὸ πρῶτον Τεῦχος θεωρεῖται ὡς ἐτήσιος Συνδρομητής.

Αἱ Συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ἡ Συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα.

Ἡ Τιμὴ τῆς Συνδρομῆς, διὰ μὲν τὴν Ζάκυνθον Πένας 30, διὰ δὲ τὰς ἄλλας Νήσους Πένας 36, διὰ δὲ τὴν Αὐτόνομον Ἑλλάδα δραχ. 4 1/2.

Ὁ θέλων νὰ ἀναδεχθῆ τὴν ἐπιστασίαν τῆς συνδρομῆς καὶ εἰσπράξεως τόπου τινός, θέλει ἔχει συμφέρον δέκα τοῖς ἑκατόν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ θέλει ἀναγγέλλει εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τῆς νεοφανῆ Συγγράμματα, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὸ Τυπογραφεῖον Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ἀνταλλάσσεται μὲ πᾶν Περιοδικὸν Σύγγραμμα καὶ πᾶσαν Ἐφημερίδα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ